

Синъ на селски свѣщеникъ, Брайковъ бѣше свършилъ трикласно училище и слѣдъ смъртта на баща си, стана общински писаръ въ Българово. А щомъ навърши изисканитѣ отъ закона години, избра се за кметъ. И околнитѣ села позавидѣха на Българово: Нѣмаше още селски кметове които да сж ходили по-вечко на школо. Послѣ отъ София изискаха, да се избере единъ народенъ прѣдставитель отъ селата. Така Брайковъ стана и депутатъ. А тѣй като въ свѣта голѣмството върви съ ботатството и наопаки, той влѣзе въ очи на хората. Пъкъ и нали не може човѣкъ да огрѣе всички като слънце? Брайковъ построи училища и мостове, даваше подъ наемъ общински пасбища на суватчии, събираше десетъка и раздаваше сумитѣ за прѣвоза, сждѣше, помиряваше и правеше съ селенитѣ избори: общински, окржжни и депутатски. Не бѣше една и двѣ!

Наистича, и въ Българово селскитѣ избори ставаха съ жълти и червени кукурузени зърна, токо наврѣмени все бѣзваше нѣщо тогова и оногова въ селото, та възбуяваха нѣкои родове. Тогава Брайковъ прѣди дена на избора изпращаше възбуялитѣ се при военския началникъ въ града по провѣрка на списъцитѣ за запаснитѣ или съставяше на такава актове та било или не било, а по нѣкога прѣзъ ноцитѣ се слушаха и ревовѣ отъ къмъ общинския хамбаръ. Народъ е: неможе да се управлява той само съ думи!

По тоя редъ почна Брайковъ кметуването си, по тоя редъ караше и депутатството. И това бѣше така вече отъ близо осемъ години. Човѣкътъ бѣ свикналь съ кметството и съ депутатството комай така, както нѣкога болѣритѣ сж свикнали съ болѣрството си.

А ето сега всичко туй можеше да се промѣни. Брайковъ бѣше неспокоенъ, съвсѣмъ неспокоенъ. Защото, наистина, ако въ София министерството е паднало, непрѣменно трѣбва и той, Брайковъ да падне отъ кметството и да не се избира вече за депутатъ? Въ околията все пакъ той бѣше най-първиятъ човѣкъ: кого другъ иматъ тукъ харата?

Брайковъ съгледа прѣзъ прозореца, че иде секретарьтъ, и заходи неспокоенъ.

Слѣдъ малко секретарьтъ влѣзе разпѣхтѣнъ и съобщи:

— Бирникътъ кара селенитѣ да подписвагъ прошение за бламъ!

— За бламъ ли? Какъвъ бламъ: съвѣтътъ е съ мене, — продължи Брайковъ да крачи изъ стаята.

— Власть е, г-нъ кмете, всичко може. Но азъ пратихъ вѣренъ човѣкъ да скжса прошенияето.

— А! Ха-ха ха! Добрѣ си се сѣтиль. -- Земи! -- налъ му Брайковъ чаша ракия.